

Seuraavien päivien ajan Aya vältteli Kiellettyä Aluetta parhaansa mukaan, vaikka tiesi, että uteliaisuus saisi hänet palaamaan sinne vielä joskus uudestaan. Hän keskittyi kuuntelemaan luonnon viestittämää sanomaa tavallista keskittyneemmin ja havaitsi siinä eräänä kesänalkuisena päivänä muutoksen. Luonnon elävät ja olevaiset kertoivat hänelle, että Kirotulille Niitylle oli leirytnyt maankiertäjien suuri joukko, joka oli tummahipiäistä ja vieraan näköistä. Aya sai tietää näiden olevan kaukaa vaeltavia valerialaisia, joilla oli yönmustat silmät, sysimustat hiukset ja jalot, vakavat kasvot. Hänen sydämensä alkoi tykyttää peitetystä uteliaisuudesta, jolloin Kielletty Alue ja sinne kätkeytynyt salaisuus unohtuivat tyystin. Aya kertoi kaikesta äidilleen, isälleen ja läheisimmälle sisarelleen Kara Kélialle, joka ymmärsi luontoa yhtä hyvin kuin hänkin, vaikkei perehtynyt kuuntelemaan sen sanoja läheskään yhtä tarkasti. Tyttö keskittyi ajattelemiseen niin, että muuttui entistäkin vain hiljaisemmaksi ja etäisemmäksi. Muut sisarukset Arden, Kandar, Arbez ja Kendra tulivat uteliaiksi pikkusisaruksensa kummallisesta käytöksestä, mutta eivät pitäneet asiasta suurta meteliä, sillä he ymmärsivät, ettei tämä suostuisi kertomaan mitään kenellekään heistä, sillä luotti kunnolla ainoastaan Kara Kéliaan. Saman päivän iltana Aya livahti ulos haltiapalatsista muun väen nukkuessa sikeästi ja suunnisti heti kohti Kirottua Niittyä hiljaa kuin tuulen kahahdus heinikossa. Sysi vetäytyi jälleen hiljaiseen yksinäisyyteensä muun maankiertäjäjoukon käydessä nukkumaan. Vain Ora kieltäytyi itsepäisesti nukkumasta ja halusi jakaa tämän hetken yhdessä hänen kanssaan. Mutta yksinäisyyteen tottuneena ujona ja syrjään vetäytyneenä ihmisolentona Sysi kieltäytyi puhumasta hänen kanssaan ja pudisti vain murheellisena päätään, kun hän yritti lähestyä. "Sis, mikä sinun on?" Ora kysyi huolestuneen kuuloisella äänellä ja kun Sysi katsahti ylös, hän näki, että tämän silmät olivat vilpittömät iiristen täyteläisessä ruskeudessa. "Ei minua mikään vaivaa", hän valehteli, "ihan totta, Ora." Serkku katsoi häntä epäuskoisen näköisenä, muttei sanonut mitään, mutta tiuskahti sitten: "Hyvä on! Jos kerta et halua seuraa, niin ole sitten yksin! Omapa on vikasi! Olisin kerrankin halunnut olla ystäväsi ja sinä vain kieltäydyt!" Tyttö kääntyi vihaisena kannoillaan ja marssi suoraa päätä nenä nyrpeästi pystyssä takaisin Sibin viereen ja käpertyi tämän viereen nukkumaan. Hetken kuluttua tuli aivan hiljaista, kun Ora nukahti. Rauha ja ikävä laskeutuivat yhtä aikaa jälleen painavaksi, haikeaksi ja painavaksi möykyksi Sysin sydämeen hänen kuunnellessaan öistä luontoa. Tuuli huokasi heinikossa, tähtien kirkkaat lapsensilmät tuikkivat taivaan merien syvyyksistä ja yksinäinen pöllö huhui surullisesti jossain lähistöllä. Sysi rakasti yötä, oli aina rakastanut - sen pimeitä, rauhallisia ja yksinäisiä hetkiä, jolloin hän saattoi olla erossa Orasta ja Sibistä - ja kaikista muista elävistä olennoista. Mutta äkisti tässä hiljaisuudessa hänen korvansa tavoittivat oksan rasahduksen Vhalleenmetsästä. Tässä rauhallisuudessa se kuulosti kahta kovemmalta ja seuraavaksi tyttö tunsu jonkun läsnäolon - jonkun, joka tarkkaili häntä puitten lomasta. Luonnon viestittämä tieto oli ollut totta. Aya oli nähnyt Vhalleenmetsän puitten antamasta suojasta maankiertäjien nukkuvan seurueen ja äskettäin oli oksa rasahtanut hänen jalkojensa alla. Vasta nyt hän huomasi yksinäisen hahmon, joka seiso Kirotulla Niityllä ja tajusi henkilön olevan joku maankiertäjäjoukosta - joku, joka oli juuri äskettäin kuullut hänen tulonsa, sillä käveli metsän reunaa ja suoraan hänen piilopaikkaansa kohti. Ayan sydän löi kovempaa, kun hän näki hahmon tulevan lähemmäs. Koskaan hän ei ollut nähnyt ihmistä näin läheltä ja varsinkaan ketään tämän kaltaista naispuolista henkilöä. Tyttö oli pitkästä, hoikasta olemuksestaan huolimatta suurin piirtein hänen itsensä ikäinen. Tämän pitkät, kiiltävät hiukset liehuivat yltäneessä tuulessa kuin sysimusta viiri, iho hohteli kuun kelmeässä, hopeisessa valossa kuparinhohteisena ja ruskettuneena ja laihuudessa jopa hintelässä olemuksessa oli kummallista, salaperäistä sulokkuutta ja voimaa. Kasvot olivat piirteiltään säännölliset ja olisivat voineet olla kauniit,

elleivät olisi olleet niin kaidat ja riutuneen näköiset. Kulmakarvat olivat kuin mustat linnunsiivet ja nenä suora ja kaunismuotoinen - samoin pieni, murheellinen suu, jonka huulet olivat pehmeät, täyteläiset ja kauniskaarteiset. Suurin piirtein vasemman suupielen tienoilla oli kaunis syntymämerkki, joka oli täydellinen kuin piste i:n päällä. Suuret silmät olivat mustuudessaan kuin kaksi pohjatonta kuilua, joiden kaukaisista syvyyksistä hohti merkillinen valo ja tähtien loiste pimeällä yötaivaalla. Niiden ilme oli säikky kuin pelästyneen eläimen ja tytön pitkiä, mustia ja kaarevia silmäripsiä katsellessaan Ayan mieleen tuli siro vuorikauris tunteikkaine kauriinsilmineen. Silloin tyttö katsoi suoraan hänen piilopaikkaansa ja katsoi suoraan hänen silmänsä. Sysi näki kirkkaat haltiansilmät, jotka eri valaistuksesta riippuen näyttivät vaihtavan väriä. Tällä hetkellä ne näyttivät syvän vihreiltä kuin itse metsän villi sydän. "Kuka - kuka - tule esiin! Haluan nähdä sinut, en ole ikinä nähnyt haltiaa ja haluan joskus päästä näkemään kaltaisesi!" hän huudahti ennen kuin ehti hillitä itseään. Kun pusikossa piileksivä haltia ei vastannut, Sysi sanoi ystävällisemmin ja lempeämmällä äänellä: "Tule esiin vain, en minä sinua pure - en tee mitään pahaa! Älä ujostele, tule vain!" Hän hämmentyi, kuinka helposti voitti ujoutensa tämän itsensä ikäisen ja vieläpä erilajisen olennon edessä. Tyttö tunsikin, että jollain merkillisellä tavoin hän ja haltiatytty ymmärsivät toisiaan, sillä tämä astui pusikosta esiin kokonaan hänen näkyvilleen. Sysi ei ollut ikinä nähnyt yhtä kaunista olentoa ja tämän nuoren tyttöhaltian kauneus suorastaan mykisti hänet. Kasvonpiirteet olivat jokaiselta piirteeltään täydelliset ja vaalean kullan väriset hiukset olivat villissä, viehättävässä pörrössä kuin heinäsuova aina alas vyötäisille saakka. Silmät olivat jälleen vaihtaneet hämäävästi väriä ja näyttivät äkkiä sinisiltä kuin aava meri ja tyyniltä kuin kristallinkirkas järvi. Tämä katsoi häntä uteliaana, muttei pelokkaana - suorastaan ymmärtäväisenä läpitunkevalla katseellaan, joka tuntui katsovan suoraan hänen sielunsa sisimpään ja ymmärtävän häntä paremmin kuin ketään muuta. "K-kuka olet?" Sysi kysyi heikolla äänellä pakottaen itsensä katsomaan suoraan haltian kirkkaisiin silmiin. "Aya", tämä vastasi, "luonnon kuuntelija ja ymmärtäjä. Entä sinä?" Sysiä vavisutti. Hän oli kuullut luonnon ymmärtäjistä ja nyt hän tapasi sellaisen yksinään metsän reunassa vailla ketään muuta. Katsoessaan Ayaksi esittäytyneen haltian kasvoja hän näki, että niille oli levinnyt lämmin, ymmärtäväinen ja valloittava hymy. "Älä pelkää, Sysi", tämä sanoi lempeästi. Sysiä vavisutti kiireestä kantapäähän, kun hän kuuli Ayan sanovan oman lempinimensä vaivattomasti kuin haltia olisi tiennyt sen aina. "M-miten sinä -" hän yritti, mutta tämä keskeytti hänet sanoen: "Luonnon ymmärtäjät, kuten minä, ymmärtävät jokaista elävää ja olevaista täydellisesti ja tietävät jokaisen todellisen, alkuperäisen nimen." Sysi hämmentyi entisestäänkin. "Mutta oikea nimeni on Siciliana - ei Sysi! Olen vain kutsunut itseäni -" hän yritti, mutta Aya keskeytti jälleen. "Tässä asiassa minun on oltava valitettavasti eri mieltä kanssasi", hän sanoi vakavana, "todellinen nimesi ei ole koskaan ollut Siciliana vaan Sysi."